

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, χρόνια πολλά,

Αποκριές, Γιώργο μου, ο κόσμος γλεντάει! Εμείς... Θυμάμαι ένα ποίημα του Τάκη Δόξα, για τη ρουτίνα της δουλειάς στο γραφείο. Λέει...

...ξεχάσαμε με τον καιρό,
αλήθεια πως γελάνε
κι αν η χαρά καμιά φορά
την πόρτα μας χτυπήσει
ψέμα θα το νομίσουμε
που 'ρθε να μας λυπήσει
κι ούτε κανείς θα σπκωθεί
να πάει να της ανοίξει....

Θα μου πεις και τί χάσαμε, καλά περνάμε. Ναι και τα ξεφαντώματα πάνε πιο πολύ με τη μιζέρια, όμως η Αποκριά δεν είναι απλά ξεφάντωμα. Είναι αναγέννηση, είναι το ξανάνιωμα της φύσης, είναι αναζωογόνηση, είναι ελπίδα. Κι είναι τόσο δυνατή η παράδοση που έρχεται από πολύ μακριά, από την αρχαιότητα. Και με αυτές τις πάνδημες εκδηλώσεις παίρνει χρώμα και σημασία κι η ζωή. Είναι η ατμόσφαιρα που δημιουργείται, τα κοινά δρώμενα, που ενώνουν τους ανθρώπους. Όπως η Λαμπρή, τα Χριστούγεννα, οι εθνικές γιορτές. Τώρα θα μου πεις εμείς εδώ έχουμε τον Άγιο Βαλεντίνο τί να τα κάνουμε τα άλλα; Μεγάλη η χάρη του αλλά αναρωτιέμαι, πού τον βρήκανε;

Το μάρκετινγκ όμως ξέρει πως μαζεύονται τα λεφτά. Εξ άλλου ο Άγιος Βαλεντίνος δεν έχει καμία σχέση με τη θρησκεία. Είναι λιγάκι... αποκριάτικος κι αυτός!

Να είμαστε καλά, εμπειρίες όλα και τα πιο πολλά πέρα και ανεξάρτητα από την έγκρισή μας.

Στα προηγούμενα είχαμε θίξει ένα θέμα σοβαρό, έξω από τον κύκλο μας στη ζωή ή της πόλης αλλά μέσα στη μεταναστευτική μας ζωή. Τη δουλειά στην επαρχία. Ένα σημαντικό κομμάτι, μια σημαντική εμπειρία, που έζησαν πολλοί πέρα από το εργοστάσιο και το μαγαζί που γνωρίσαμε στην πλειοψηφία. Το ζαχαροκάλαμο, τα υδροπλεκτρικά έργα στο Κούμα, τα οπάλια στο Κούμα Μπίτι, τα μαργαριτάρια στο Ντάργουιν και τα μαγαζιά στην απεραντοσύνη της Αυστραλίας.

Δεν ξέρω αν έχει γραφτεί κάτι, όλες αυτές τις δραστηριότητες στις οποί-

ες έχουν ασχοληθεί τόσοι και τόσοι Έλληνες. Χρειάζεται μια έρευνα για να γίνουν γνωστές οι συνθήκες και οι επιτυχίες, μαζί με τια αντιξοότητες που έζησαν πολλοί δικοί μας άνθρωποι. Και να βγει ένα βιβλίο, ιστορική καταγραφή, όλων αυτών των καταστάσεων. Έχω ακούσει από αυτούς που δούλεψαν στο καλάμι, οι καλαμοκόφτες όπως ήταν γνωστοί, ιστορίες που λες πως τα κατάφεραν και πως επέζησαν στα χρόνια του 50 του 60 γιατί ήταν πολλοί που πήγαν στο καλάμι για να κάνουν λεφτά.

ΕΣΥ Ο ΠΙΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
Ήρθαν από τα κύματα
ξένοι από ξένους τόπους
και πάτησαν τη γη σου την αμόλευτη,
και τον αγνό σου κόσμο
τον θεόσταλτο.

Πάσχισαν να σου δώσουν
τις αξίες τους
Άλλους Θεούς, άλλες συνήθειες,
άλλη σκέψη.
Να μάθεις να μετράς όπως αυτοί
Το χρόνο, τα πουλιά, τις καταγιγίδες...

Μα χτήμα, δύναμή σου η αντοχή,
πυρήνας της ψυχής σου η ελευθερία.
Ανένδοτος κι αδούλωτος!

Με στέγαστρο μονάχα
Ένα κομμάτι τ' ουρανού
Κι ένα τραγούδι του ήλιου
Ανέβηκες στο Ουλαρού
Για να μιλάς με τ' αστρα.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Το ποίημά σου είναι πάλι όλα τα λεφτά με χαρακτηριστικό τη συγκινητική ευαισθησία σου, που πάντα μ' αγγίζει και ελπίζω όλους τους αναγνώστες μας.

Οι Αυτόχθονες στην Αυστραλία, οι πρώτοι κάτοικοί της, είναι η πιο αδικημένη εθνότητα, επειδή είχαν ν' αντιμετωπίσουν σκληρούς έποικους που η συμπεριφορά τους έφτασε και ξεπέρασε τα όρια του στυγνού εγκλήματος.

Οι Αμπορίτζινης μέχρι σήμερα υποφέρουν τις βάνουσσες συνέπειες από αρρώστιες που τους μόλυναν οι λευκοί κατακτητές και πληρώνουν με τη ζωή τους τις αμαρτίες των άγγλων κουρσευτών.

Συμφωνώ απόλυτα με την πρότασή σου για την πραγματική ιστορία των Ελλήνων μεταναστών, πριν και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επειδή αυτοί που ασχολήθηκαν με το θέμα μέχρι σήμερα, έχουν την τάση να ωραιοποιούν τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του έλληνα μετανάστη. Ασχολούνται με την όμορφη βιτρίνα και περιφρονούν την κουζίνα, εκεί που πέθαναν όνειρα και χάθηκαν ζωές.

Επειδή ήμουν, με τον πατέρα μου, στις δεκαετίες του '50 και '60 από τους πρώτους έλληνες εθελοντές στο Αντελάντι για την προστασία των συμπατριωτών μας θυμάτων αυτών των επιχειρηματικών «επιτυχιών», έχω γνωρίσει την ανθρω-

πινη σκληρότητα στην πιο απαίσιμη μορφή της.

Ανθρωποι δικοί μας, δικά μας παιδιά, που κατέληξαν σε ψυχιατρεία, σε άσυλα για άστεγους και -το χειρότερο- που τιμώρησαν τον εαυτό τους με την εσχάτη των ποινών για την απόφαση να μεταναστεύσουν τόσο μακριά από το χωριό τους, από την οικογένεια και τους φίλους τους.

Αμφιβάλω, όμως, αν θα γίνει ποτέ αυτή η έρευνα που θ' αποκαλύψει πολλούς σκελετούς στα ντουλάπια της ιστορίας μας στους Αντίποδες και σε τί θα ωφελούσε αν βγάγαμε στο δήμε τα του οίκου μας;

Η αποκριά πιστεύω πως είναι ένα διάλειμμα ευφορίας πριν αρχίσει η μεγάλη νηστεία και πλακώσει τις ψυχές μας η θεϊκή τραγωδία με τη σταύρωση του Χριστού. Βέβαια, ακολουθεί η αγαλίαση με την Ανάσταση και οι πανηγυρισμοί μας για το Χριστός Ανέστη, που περιέχει έναν συνειδησιακό συμβολισμό για τον καθένα που αντιμετωπίζει καθημερινά άπονες εξουσίες.

Να σου πω, καλέ μου φίλε, εγώ δεν συμπαθώ τους Αγίους Βαλεντίνους και τους Σάντα Κλος γιατί δεν θα με πιάσουν κοροϊδο. Δεν χρειάζομαι τον Άγιο Βαλεντίνο να μεσολαβήσει στον έρωτά μου, ούτε τον Σάντα Κλος για να μου θυμίζει τα Χριστούγεννα.

Εμείς οι Έλληνες έχουμε πιο όμορφες παραδόσεις που έχουν αντέξει χιλιάδες χρόνια, πριν και μετά τον Χριστό. Παραδόσεις που υιοθέτησαν οι ευφείς πρώτοι χριστιανοί και τις χρησιμοποίησαν για να ενισχύσουν τα θεμέλια της (νέας) πίστης τους.

Εκείνο που χρειάζεται σήμερα η ανθρωπότητα είναι αυτό που μάς προσφέρουν οι Αυτόχθονες και τόσο όμορφα το παρουσιάζεις στο ποίημά σου, ένα κομμάτι τ' ουρανού, κι ένα τραγούδι του ήλιου, για ν' ανεβούμε στο πιο ψηλό βουνό και να μιλούμε στ' αστρα...